

5. szám.
Auguszt. 1-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. **6** frt., 6 óra jul.—dec. **3** frt., és három óra jul.—sept. **1** frt. **50** kr. — Előfizethetni minden pósthivatálnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

JÓSLATOK

cselekszi a politikus csizmadia.

Ha Balabin lajbhuzárja
Eladja a lakk czipőit
S vásárl bagaria sarút
Bizony bizony háború lesz.
Bagaria csak útra kell,
Útra is csak Moszkovába.
Ha ő megy, a gazdája is.
S ha a gazdája utazik,
— Vagy jó idő, vagy rossz idő
De valamilyen idő lesz. . .

Ha itt Pesten a kiadók
Sok rossz versfelét nyomtatnak,
A mit nem vesz a publikum
Bizony bizony háboru lesz.
Rossz vers csak fojtásnak való,
Fojtás való csak puskába,
Puska kell csak háboruhoz
Ha tehát sok rossz vers terem
— Vagy jó idő, vagy rossz idő
De valamilyen idő lesz.

Ha a párisi fődivat
Szűkebb krinolint parancsol,
S egy abronccsal reducáltat
Bizony bizony háboru lesz.
Vasból lesz kard, páncélhajó,
Rozsdát kap, ha nincsen dolga.

Dolga pedig csak háboru.
Ha tehát a krinolin fogy
Vagy jó idő, vagy rossz idő
De valamilyen idő lesz.

Ha Rothschild ur korán reggel,
Éhomra prüszszent egy nagyot,
Mielőtt tubákolt volna
Bizony bizony háboru lesz.
Orr nem prüszszent, ha nem viszket,
Nem viszket, ha nem boszantják,
Lőpor illat orrboszontó:
Ha tehát nagy Rothschild prüszszent
Vagy jó idő, vagy rossz idő,
De valamilyen idő lesz.

Ha Napoleon Harmadik
A lapokat meginteti
A kik szólnak háboruról
Bizony bizony háboru lesz.
Soh se néz oda, hová üt,
Soh se mondja, a mit gondol,
S ha már ott van, hogy szidatja
A kik előre fecsegnek
— Vagy jó idő, vagy rossz idő,
De valamilyen idő lesz.

Tallérossy Zebulon levelei Balaton-Füredről.

De mit utaztatya engemet Hitzingbe az a szerkesztő? Had aztán megind ki az a pseudo Tallérossy Zebulon od a Himző utcába, a ki ir az in nevémmel aljaba? Majd adok in neki larvatusagír! Nem vagyok in csak olyan tedidetedoda ujsagi, a kivel csak ugy disponalgtanyi lehet, in vagyok magam ura, a ki senkinek se parancsolya.

Azird izs id vagyok Balaton-Füreden. Izs kirem leveleket számomra per „nagyságozs“ izs nem „tekintetezs“ titulaltatnyi.

Vagyung id sokan urakok. In izs, meg mas izs, a kik hogy ismerjünk egymásra, jarunk mind bugyogoba s beszilünk lajthantuli classicusok nyelvin. Bethlen Mikus barátom örülni magát, há latna benünket, semi sujtazs, semi sarkantyú, semi magyar nadrag; civilisalt öltözet mindenüd, is europai bugyogok.

Hanem ez atkozod fireirtisre szolgaltatya alkalmat: Kipzelje kedves barátom uram, eczer bal közepiben megjelen közöttünk egy individuum, ipen ugy borotvalva, mind mink, ipen ugy öltözködve, mind mink, vaszon kitli, pantalo fehér bü, lötyögő, czvikker neki az oran, izs ipen ugy beszilte mindenkivel nimetül, hogy senki se nem gondolhata, hogy ő is nem a mi tarsasagunkoz való magyar aristocratus. Mink tanczolunk, ő kivalogatya maganak legnagyobb grofnikat azokal jarja. Eczer csak nem tezik nekem anak az individuumnak a könyöke alasa, oda megyek hoza, megkirdem: „ugyan halya maga, nagysagod „**mi**“ ligyen?“ Ő felhuza fatermörderit s oran keresztül feleli: „E privatyihéh aus Canizza.“ Gondoltam, ez lesz valami olasz metropolis. Masodsor megin csak nem tezik nekem, a hogy ő könyököt hordoza. Megin csak megkirdetek tüle, de micsoda privatyihéh? akor feleli ő nekem magyarul: „szolgalatjára: firfiszabo Kanizsarul.“ Ajultam hetvenhitteli. Tanczolta nekem ez az ember vis a vis; csinaltunk együtt „solo de moszö,“ is nevezünk neki barátom uram. S mikor a grófné asszonysagnak panaszkodtam, grofni mig azd felelte ra: hiszen a szabok izs olyan emberek, mint mazz.“ — Um. Miirt ne plane mig talan magasabb linyek, mind az emberek? mert ők vizzik be a

teremtis munkajat: — olyan — „fertályangyalok.“

Ez időtül fogva nem talaltunk eligne bugyogot, is „nix ungarisch“ magasab körök megismertetisire; — tehat csinaltatunk kicsike sipokat, a mik ugy tesznek, hogy „trilili,“ ezd hordunk gentlemanek zsebünkben; ha összetallozok masik gentlemanel, megfujom: „trilili“ az is megfuja „trilili“ ez el egymasnak köszöntünk. Ha asszonysagokal sitalunk s nem jut eszünkbe, mirül kelene beszilnyi? megfujok sipot „trilili,“ masik is megfuja „trilili“ s nagyon jól mulatunk rajta. Iz legalább egytál publikumot is figyelmeztetünk, hogy mosd mink vagyunk it, is nem új van it. Hanem mar atkozod ciganygyerekek izs kezdenek hasonlő sipokon fütyni. Is a minap este, a mind hoszu folyoson haza balagok, halom a „trilili,“ kapom a sipot, in is „trilili“ az megind „trilili.“ — „Te vagy id?“ Kirdzek; nem felel, csak „trilili.“ — „Nagysagod az?“ Kirdzek. Megind csak „trilili“ — „Vagy talan miltosagod?“ — Megind csak „trilili.“ — Odamegyek, leveszek kalapomat, meghajtok magam az ablak elöt; had ki volt ot? egy prücsök! — Mar mosd csak tudnam, hogy ez is a haute vollehez tartozik e? Egy „prücsök“, tudom hogy barone let (Goszman k. a.) de valyon megnemesiti ez az egész familiat?

Enyi orszagos eseminy megörökítése után, idejegyzek az iteni „Schieszstadt“ czillöviseinek eredményit. Kirek ezt közöltetni a Lloydban is, meg a Naploban is, a hol ez bevet szokas.

„Herr Gráf C. ainen Nagelschusz Pfür sich. Her: von I. ainen filrer pfür sich. Herr von B. ainen czwajer. Her von X. ajne Sau, pfür sich. — Herr von Tallérossy von Zebulon, ajnen Sechser, und ainen nach Arács pfür mich. Kapitán izs irdemkeresztet, othon majd paradirozok vele.

Ihr Karschamediener
Tallérossy von Zebulon.

Három indítvány az angol parlamentben.

Három indítvány került egyszerre az angol parlament asztalára.

1-ső volt az, hogy a *szegény lengyeleken* valahogy segíteni kellene.

2-ik volt az, hogy a *parlament konyháját* ideje lenne tágítani.

3-ik pedig arról szólt, hogy a *kintornásokat* valahára rendszabályozni szükség.

Ebből következő parlamenti discussio nőtte ki magát :

Lord A. Mylordok! A lengyelek segélykiáltása miatt már nappal sem lehet az embernek aludni. Gorcsakoff jegyzékei pedig oly sületlenek, hogy azokat angol gyomor meg nem emésztheti; annál fogva én indítványozok egy kis friss háborut Oroszország ellen.

Lord B. Az igaz, hogy engem sem hagnak alunni, de nem a lengyelek, hanem a kintornások; az átkozott sok werklis, azoknak az elhallgattatására valami törvényt kellene hozni.

Lord C. Nagyon szeretem, hogy Lord A. olyan nagy súlyt helyez arra, hogy mit tud megemészteni egy angol gyomor. De én azt mondom, hogy akármit inkább, mint azt a pudringot, a mit a parlament restaurateurje készít. That is infame! Én kérek „reform billt“ hozatni a parlamenti konyha tárgyában.

Lord D. Azt gondolja tán a nemes lord, hogy a választói azért küldték ide, hogy meghizzék? „Plenus venter, non studet libenter.“

Lord E. Tényeket kérünk a konyha roszasága felől.

Lord C. Itt a zsebemben egy tegnapról maradt pogácsa; tessék megvizsgálni, s ha van a házban egy tag, a ki el bírja rágni, kikötve, hogy nem betett állkapczával rág, hát én viszsza vonom ez indítványomat.

Lord F. Ellene vagyok az indítványnak. Intézményeink nagyon jól rendelék azt, hogy rosz legyen a parlament konyhája, mert ha jó volna, mindig az étteremben ülnének a tagok, s soha sem volna szavazatképes a ház.

Lord G. De még csak jégverem sincs.

Lord H. A hová az ember a máról elmaradt dictióját eltehetné, hogy holnapig meg ne áporodjék?

Lord G. Nem; hanem a hová a hust lerakhatnák. A rosz illatu bifsztek miatt a multkor annyira kilelt a hideg, hogy esupa homaeopathiából a miniszterium ellen szavaztam.

Lord I. A kinek nem tetszik a parlament konyhája, főzessen otthon.

Lord K. Legalább tisztább sert töltesse a miniszterium.

Lord L. Annál jobb volna, ha „tisza bort“ töltegetne a miniszterium a poharainkba.

Lord M. Mylordok, komoly tárgy ez! Harminczmillió lélek képviselőinek a „constitutiója!“

Lord B. Sajnálattal veszem észre, hogy oly anyagias kérdés miatt, mint a parlament konyhája és a tagok gyomra, az én sokkal szellemibb indítványom teljesen mellőztetik; én a kintornák zsarnoksága ellen emeltem szót, azok ellen kívánom Anglia füleit megvédeni.

Lord N. A már igaz. Én a minap egy fulminans beszédre készültem, mely a miniszteriumot okvetetlen megbuktatta volna; s egy infámis sipladás minden este kiverte a fejemből, a mit reggeltől fogva betanultam.

Lord O. Szerintem a sipladák a szabad művészetek közé tartoznak.

Lord P. Legalább annyit kívánok beczikelyeztetni, hogy nyoleznál több sipladás egyszerre egy ház előtt ne kintornálhasson.

Lord Q. A sipladások megrontják a levegőt.

Lord R. Nem jobban, mint némely parlamenti tag hosszú beszéde.

Lord S. Anglia a szabadság földje: lássa a világ, hogy nálunk roszul muzsikálni is szabad. (Általános „cheers!“)

Elnök. A ház, úgy látom, hogy határozott.

Lord A. De nem az én indítványomról. Hát a *lengyeleimmel* mi lesz?

Elnök. Ha a ház véleménye az, hogy a mylordok *elhallgathatják a rosz kintornálást, s megemészthetik a kemény plumpuddingot, akkor ön is elhallgathatja a lengyelek síralmait s megemésztheti Gorcsakoff jegyzékeit.*

(Végül mind a három „tréfás“ indítvány nagy tetszés között visszahuzatik.)

Szegény Alföld.

Milyen voltál, mivé lettél?
 Ki tudná azt lefesteni?
 A mit estél, a mit vesztél
 Ki tudná felszámítani?
 A mit szenvedsz, a mit kiállsz
 Ki tudná azt feljegyezni?
 A hogy fáj érted a szívem,
 Ki tudná azt kimondani?

Az olasz-francia zshiványkérdés.

— Corpo di Bacco! Én a brigantimat nem hagyom!

— Parbleu! Hát én hogyan hagyám, mikor nem hagyom!

Bankó szelleme.

Tüneményes dráma sok levonásban.

(Egyike azon pályadramáknak, melyek budai színigazgató barátunk által Párisból hozott szellemtámasztó gép számára írandó *ad hoc* drámákra kitüzendő pályadíjra versenyezni szándékoznak.)

Személyei. Mákbeth, Makkdöf, Bankó, később szelleme, kóristák, boszorkányok és egyéb színházi személyzet. István király.

1. Jelenés. Mákbeth. Bankó. Boszorkányok.

Első boszorkány. Üdv néked Mákbeth, Aréna urának!

Második boszorkány. Üdv néked Mákbeth, Buda elfoglalójának.

Harmadik boszorkány. Üdv néked Mákbeth. Pest fejedelmének.

Mákbeth. Két jóslat immár beteljesüle.

A harmadik még trónust is ígér.

Bankó. Óh Mákbeth, a boszorkánynak ne higyj,, Hiszen nekem is régen jóslák, Hogy egykor majd ezüstre váltanak. De nem kell hinni minden szép beszédnek, — Csak engemet ne ölj el, arra kérlek.

Mákbeth. Ne rezonirozz. Menj, ha küldelek, Menj, verbuválj nekem ujonczokat, Tábort, hadat, nagy számú légiót Vigjáték s drámairó krutákból, Csatázni szándokom Kerepes ellen.

Bankó (elmegy és nem jön vissza.)

2. Jelenés. Mákbeth. Hirnök.

Hirnök. Uram, rosz hirt hozok, ujonczaid Nem állták a tüzet. Ók meghalának. A publikum pediglen elszaladt A harczterem maradtunk csak magunk, S ez fájdalom, „nálunk“ nem győzelem.

Mákbeth. Ördög, pokol! Elbuktak hőseim! Pedig újságíró volt együl egyig, Dicsérhető saját darabjait. A főurak is zúgnak ellenem! Így szükségem lesz interventióra. Bankó jövel! Eredj István királyhoz Mondd, hogy segítsen.

Bankó. Én, uram, megyek. De az költséges expeditió lesz. S im már rongyos vagyok, s kevesd magammal.

Mákbeth. Ne prézsmitálj! Tedd, a mit én parancslok.

Bankó. (Elmegy s nagyon várta magára.)

3. Jelenés. Mákbeth. István király.

(Tableaux! Paláttal, görög tüzzel; zenével, sárga csizmával. Attila szel-
jeme a távol ködében látszik.)

4. Jelenés. Mákbeth. Boszorkányok.

1-ső boszorkány (mint kardalnok.) Uram, Mákbeth, Bankót hová tevéd?

2-ik boszorkány (mint asztalos) Mákbeth; nekem Bankót állítsd elő.

3-ik boszorkány (mint tapezsiros) Mákbeth, szeretnék Bankót látni immár.

4-ik boszorkány (mint kocsmáros) Hol Bankó, Mákbeth, Bankót add elő.

Ensemble (pokoli zenekíséret mellett.)

Bankót, Bankót! Mákbeth, Mákbeth!

Mákbeth. Bizony drága boszorkány társaim Már a Bankó öregjét én megöltem, Mert így rendelte Shakespeare. Ámde szinte Megirta ő, hogy vén Bankó után Uralkodnak majd Bankó utódi. Tanácslom, egy kis cancánt járjatok. Attól, mint látni a hasonnevű Dalmüben, megjő Bankó gyermeke.

(Tableaux. Boszorkányok, ifjak és vének tündér-cancant járnak; Bankó aprói minden oldalról előjönnek, görög és magyar szalmatűz.)

5. Jelenés. Mákbeth. Makkdöf.

Mákbeth. Makkdöf, mit mond sirásónk, a derék Pénztárnok? Mennyi Bankófi lett fogollyá?

Makkdöf. Számra elég sok, de mind közlegény. Legtöbbnyire tizkrajczáros paraszt. Alig csillong közöttük egy vezér Egy százados, vagy pláne ezredes.

Mákbeth. Mit? Ezredes?

Makkdöf. Igen, krajczárban érte.

Mákbeth. Vagy úgy? Hozasd rögtön elem Hadd végezzem ki mind rövid halállal.

Makkdöf. Uram. Fogságban tartsad őket inkább.

Mákbeth. Mit? Ellenem szólsz? Rögtön számkivetlek! Deportáltatlak nyolcz hétig Füredre. Hetenkint nyolczszor bójttal súlyosítva!

6. Jelenés. Mákbeth. Bankó szelleme.

(Dobszó, kúrthang és színházi láteső-zene.)

Mákbeth. Nagy tiszteletreméltó publikum! Ne mondd, hogy századunk szellemtelen; Im nézz oda, most mingyárt csengetek, S ott feltűnik a szellem jelszavamra.

Bankó szelleme (megjelen.)

Ez ő! Ez Bankó! És a legnagyobb Minden Bankók között: ezer forintos. S én, nem, miként Shakespeari gyáva Mákbeth Remegve, ámde véggya állok itt Én nem futok meg ily látvány elől. Sőt szembeszállok véle s esküszöm Ha őt kezembe kaphatom, legott Apróra váltom. Bankó! jöjj, ha mersz.

Tánczrend.

Az Európához címzett szállodában tartott és tartandó tánczvizgalmhoz, melynek bruto jövedelme a szárazságtól szenvedő hírlapok vezérczikiróinak felségelésére fordítatik.

1-ső szám. Nyitány. „*Egyverszállitmány induló*“; szerzette Görcs Akoff kétszázezer kézre. Török muzsika kísérettel.

2-ik szám. „*A mit másnak kívánsz, kapod magad*“ Czepperl polka; szerzette egyenesen a mult farsangra *Polko Mité*.

3-ik szám. „*La convention*.“ Kállai kettős. Szerzette Kétszeri Márk.

4-ik szám. „*Polka-Mazurka*“ executée par *Longe Ibis et Pusztai Ajtó*.

5-ik szám. „*Canchucha*“ spanyol (inquisitio) táncz szerzette *Vieff Uram*.

6-ik szám. „*Menuette*.“ *Etiquette táncz*, többszörös ide és oda sasirozással, komplementekkel és kölesönös udvariasságokkal : Szerzették több jogászok.

Szünóra.

Vacsora jégbehűtött újságírókkal; a híres Pámmester fog toasztokat inni több rendbeli halottak egészségeért.

Szünóra után.

1-ső szám. „*Sympathie francoarglaise*“ Nocturne. Szerzette *Louise de Ruin*.

2-ik szám. „*Ecoisaise*“ újra divatba hozva par *Lui Méme*.

3-ik szám. „*Quadrille française*“; az ujonnan belészótt zászlótánczczal; szerzette *La Diplomatie*.

4-ik szám. „*Komoly lengyel*“ szerzette *Le Des-serpoir*.

5-ik szám. „*Le plaisir de cannibale*.“ Indus mézszárló táncz; executée par *Muraw, Ieff et Comp*.

6-ik szám. „*Nagy toborzó*“ *Grand werbunk!*

7-ik szám. „*Grand cotillion*“, melyben minden tánczoló személy részt fog venni, s a párját több-ízben elcsereíheti.

8-ik szám. Végül „*óriási goloppade*“ és demasquirozás.

Közbe-közbe fekete kávé osztogattatik.

Kár volt érte.

Milyen kedves jó fiú volt,
Istenem, be kár volt érte!
Nem érdemlé még sem, hogy őt
Olyan gyászos végzet érte. —

Egyetlen egy büne volt csak,
Nagyon szerette a nőket;
S néha-néha többes számmal
Kegyelte a szeretőket.

Szép fiú volt, de kapott is
Csokot . . . annyi százat, ezret,
Hogy azzal kitelelhetne,
Akármelyik huszázrezred.

S különösen mint a gyermek
Szereti a tejes kását :
Ő szerette igen nagyon
Más embernek házastársát.

Hanem aztán egyszer mégis
Véget ért a heje-huja,
Rettentően utólérte
Ötet a nagy ég boszúja.

Mert hát az asszonyok után
Addig addig járogatott:
A míg végre — uram bocsá! —
Maga is megházasodott.

K—L. J—s.

Orosz-olasz barátság.

Az olasz kormánynek legjobb adófizető alattvalói az idén tömegesen megtagadták a szolgálatot.

Az olasz kormány e végett kénytelen volt tatár és báskir telepítvényesekhez folyamodni.

Az orosz kormány készséggel megengedte, hogy a kivánt tatár és báskir szövetségi succursus Oroszország területén keresztül vehesse útját.

Ebből combinálhatja mindenki a viszonyt, mely az olasz és orosz kormányok között létezik.

(Notabene : az érintett jó adófizető alattvalók, kik az idén magtagadták a szolgálatot, a selyembogarak, melyek az idén betegek s azok helyett hozat az olasz kormány frisseket egyenesen Tatárországból Muszkországban keresztül. Szerk.)

Erős statistika.

Olyan lapoknál, melyek kereskedelemmel foglalkoznak, leghamarabb elkopnak nyomás közben a számjegyek, mert azokat legtöbbször használják; annak aztán legközvetlenebb következése, hogy a számok, ott a hol kellene, nem adják fel magukat. Így olvassuk egy pesti lapban a következő statistikai adatokat : „Poroszországnak van 300,000 katonája, ennek megfelel legalább 00,000 francia katona; Algírban van 0,000 francia katona, Mexicóban 0,000, ha már most felvesszük, hogy a lengyel hadsereg tesz 00,000 embert; az osztrák hadsereg 000,500 embert, akkor Franciaországnak ki kellene állítani 000,100 embert.

T a l á n y

sz

sz

sz

sz

sz

sz

sz

sz

sz

sz

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — A muszka kozákok a gallicziai határon egyet a mi katonáink közül is megtaláltak ölni. Hogy azután e tévedésért elégtételt adjanak, a megölt katonának a „beállási díját“ 1200 forintot, ajánlották kárpótlásul. Persze, hogy nem fogadtatt el. Ismétlése ez annak az esetnek, mikor egy muszka herceg Bécsben a tekeórt, ki hibásan számította a lapda lökéseket, ugy megtalálta ütni a dákó boldog végével, hogy szörnyet halt; mikor aztán a herceg kifizette a partietkat, meg a punschot és a többit, végül azt kérdezte: „*hát az ayyon ütött markör mit kóstól.*“

— — A madagaskáriak új alkotmányuk paragrafusai közé beiktattatták, hogy a királynénak nem szabad többé *pálinkát inni*. Ez nevezetes vívmány, mert így az alattvalóknak több jut. Ebből még regényes helyzetek támadhatnak, a mikből egy madagaskari Dumas nagyszerű drámákat fog írni valaha: „Aminama titkos szerelme a pálinkás butykos iránt.“ — „Egy tiltott esók a likörös üveggel.“ (Ne féltse kend, tudd az segíteni magán: a párfümkök nincsenek az alkotmány által a toillet asztalról eltüntet, tehát ezentul otkolont meg eszbukét fog reggelizni.)

— — Ejnye milliom lánczos! Egy német újság azt írja, hogy valami bécsi thiatristánét egy magyar huszárezred tisztje megválasztottak „tiszteletbeli huszár“-nak s még diszkardot is nyujtottak át neki. Hanem hát nem igaz ám. Már most hivatalosan ki van derítve, hogy kardot semilyent sem adtak neki, hanem egyszer játék után együtt vacsoráltak vele, s akkor egy huszár-tiszt azt mondta neki: „hallja maga *„kis huszár!*“ — Ez az egész kinevezési diploma.

— — (Magyarázza már meg kend, ha olyan okos ember, de úgy, hogy a mifélnék is megértse, mi az már azzal a Napoleonnal, meg a muszkával?) Hát azt én majd mingyárt megmondom, és megérted. Először is azt mondta az a Napoleon, álljunk össze hárman, ijesszünk rá a muszkára, majd megijed. Ha nem ijed meg, akkor azt mondja: no már most egyik maradjon otthon, ijesszünk rá ketten, akkor bizonyosan megijed. Ha akkor sem ijed meg, azt mondja: most hát majd magam megyek rá egyedül, s megijesztem én! Ha még akkor sem akar megijedni, akkor azt fogja mondani: üsse kö! bolond ez; nem akar ez senkitől megijedni: hagyjuk magára, majd talán ha maga marad, akkor megijed.

— — Szegény finnek! Az idén épen olyan éhínség pusztít náluk is, mint nálunk. E szerint már most nem csak a nyelveink, hanem még a fogaink is philologiai rokonságba jutottak egymással.

— — Egy missionárius az emberevők megtérítésére vállalkozott. Nagy ékesen szólással kapacizálta őket rossz szokásuk ocsmánysága felől. Végre a nép vénei hajlandók voltak belátni bűneik nagyságát, s

igérték, hogy ezt a gyalázatos vétket el fogják hagyni: csakhogy — ne kívánja tőlük, hogy egyszerre elhagyják: engedje meg, hogy eleinte minden héten egyszer ehessenek emberpecsenyét, később aztán majd minden hónapban, és így apródonkint tovább. — Ilyen nehéz a civilizáció útja!

— — (Valjón miféle *nótát* fognak a nagy hatalmasságok most Szentpétervár felé zengedezni?) Én tudnék nekik egy igen jó és szép *nótát* ajánlani, nálunk is közkedvességű, az a czime, hogy „*elfogyott a nóta!*“ (De ha elfogy a nóta, akkor aztán a tánczosok is alunni mennek.) Dehogy mennek, csak a *nyugóra* következik, azután jön még a francia négyes.

— — Párisban egy most meginduló lap előfizetési hirdményében nem tartja fölöslegesnek a közönséget az iránt megnyugtattani, hogy egy köz jegyzőnél biztosíték van letéve, a melyből az előfizetők azon esetben, ha a lapot valami „emberi dolog“ érné, befizetett díjaikat visszakaphatják. Ez az egy párisi divat, a mitől nem félünk, hogy idáig eljőjön.

— — Nimesben egy nagy trafikos vette észre, hogy a boltjába valaki tolvajkulescsal bejőrogat. Éjjel rálesett s szerencsésen tetten kapta — a politzey commissariust. — Ilyen concurrentia mellett aztán persze, hogy nehéz a tolvajnak „zöld ágra“ jutni.

— — Buda alatt egyre keserűbb keserűvízforrásokot fedeznek fel. Édesség azonban sehol sem üti fel magát.

— — De csak sok furesát irnak ezek a lapok, már meg arról tudósítanak, hogy Napoleon a *hajóit hadilábra* állítja.

Ez az első eset, hogy a hajóknak *lába* nő.

— — (Mondja meg kend, mi az a *luxus adó*, a mit most be akarnak hozni?) Bizony nem tudom én. Az én félfogásom szerint minden adó luxus.

— — A kis francia császári hercegeknek Miskolczon magyar szűrt rendeltek meg. (A kinek nem szüire, ne vegye magára.) Hát hiszen mért ne viselhetné a *szűrt*, mikor az apja császár, mégis így szólítja magát, hogy „szür“ (sire) tehát ő is mindennap viseli. — A londoni világtárlaton meg egy miskolczy szür nyolczszáz forintot kelt el. (No már a ki megvette, az aztán elénekelheti, hogy „kerék az én szűröm allja, de drága!“)

— — A komikum non plus ultrája az a hirdmény, a mit minden európai nyelven nyomtatott hirlapban olvashatni: a melyben az orosz fürdő administratio felhívja a szenvedő emberiséget, hogy a ki *köszvénytül* meg *aranyértül* gyorsan meg akar szabadulni, annak a számára meg vannak nyitva a *kaukazusi* nagy hatályu orosz *államfürdők*. Az nincs kitéve, hogy hányszor fogják el az embert az úton? hány kancsukat kap odáig? Kényelmesek-e az útba eső börtönök? olcsók-e a kozákok? s nem tervezetnek a fürdővendégek számára kéjkirándulások Siberiába s nem Muravieff lesz-e a Badephyisicus?

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Ideiglenes felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten. 1863

(Barátok-tere 7-ik szám.)